

КЕНЕТ ЛЕДБЕТЪР ПРЕДЕН ПОСТ НА ЕВРОПА

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1987

chitanka.info

Вратата на товарния шлюз се затресна и веригите на влекача престанаха да се движат. Рейн извърна глава от прозореца, в който се виждаше като в рамка влекачът, и погледна таблото със светлини на отсрещната стена. Те показваха, че вратата се е затворила и че е започнал цикълът на пълно херметизиране. Щяха да минат няколко минути, преди налягането в гаража да се повиши достатъчно, за да може да се влезе през вътрешните врати. Той отново обърна поглед към влекача и отново си зададе въпроса, коя е доктор Корин Шаукрос и защо е изпратена тук. Нетърпеливо отиде до южната обзорна стена и се вгледа с уважение във величествения космически кораб, който бе превозил посетителката от Земята до станцията на Европа.

Космическият кораб се издигаше самотен върху правоъгълна площадка от черна, твърда като бетон пластмаса, която покриваше част от ледената повърхност. Зад кораба във всички посоки се простираше безкрайна ледена равнина. Рейн знаеше, че има разчупвания. Приливните напрежения ставаха причина за огромни пропуквания в леда, понякога с ширина до един километър. Но най-близкото беше на поне осемдесет километра от станцията. Върху черното, лишено от въздух небе звезди блестяха като фарове. Близко над хоризонта като нарисован висеше гигантският диск на Юпитер. Върху черно-бялата сцена само оранжевите и кафявите му ивици и вихри бяха единствените цветни петна. Повърхността на Европа, вторият от Галилеевите спътници, не беше особено привлекателна.

Джеф Рейн по образование беше физик планетолог, а поради опита си — ръководител на мисията, особено заради предишните си посещения в системата на Юпитер. Беше висок, слаб и изглеждаше помлад от тридесет и осемте си години. Наложил си търпение, придавал си делови вид, докато чакаше да посрещне „специалиста“, който му бяха изпратили неговите началници. Не знаеше какъв принос би могла да даде тя, но нямаше нищо против да го разбере.

Зумер съобщи, че налягането в гаража е нормално. Рейн се върна към прозореца, видя вратата на влекача да се отваря и Тони, водачът, да излиза, последван почти по петите от пътничката. Тя беше ниска и стройна, с дълги до раменете въгленочерни коси, които подчертаваха белотата на лицето и ръцете ѝ. Лицето ѝ имаше леко ориенталски черти. Беше облечена в стандартния тъмносин гащеризон и носеше

доста голяма черна чанта, Рейн бързо отиде към вратата, отвори я и влезе в гаража.

— Здравейте, аз съм Джеф Рейн. Добре дошли в станцията на Европа.

— Благодаря, доктор Рейн. Радвам се, че съм тук. — Тя му подаде ръка и той се ръкува с нея.

— Сигурно сте уморена от пътя. Позволете да ви покажа стаята.

— Точно обратното, доктор Рейн. След като бях затворена в тази консервена кутия, сега кипя от енергия. Освен това най-напред трябва да се погрижа за моите приятели. — Тя се извърна, сякаш търсеше някого. — Къде е Тони?

В този миг вратата на станцията, през която се вкарваха обемисти товари, се отвори и Тони си подаде главата.

— Ще докарам вилчния кар, мис Шаукрос. Само за минутка. — Той изчезна.

— Електрокар ли? — попита Рейн.

— Да. Надявам се, че сте изпълнили искането ми и сте приготвили басейн?

— Ами, да. Напълнихме плувния басейн със солена вода, макар никой да не си направи труда да обясни за какво ще послужи. Надявам се да не го използвате дълго време. Това е едно от малките развлечения, с които разполагат хората.

— Опасявам се, че ще ни трябва през целия ни престой, доктор Рейн. Но това няма да попречи на другите да го използват — отвърна тя. — Изглежда, не знаете нищо за приятелите ми?

— Не.

— Виждам, че трябва да обменим малко информация. Не зная защо мен и приятелите ми ни изпратиха тук. Вероятно ще можете да ме осведомите. Докато чакаме Тони, бихте ли ми казали какво представляват златистите рефлектори североизточно от станцията? Не можах да не ги забележа при спускането.

— Разбира се. Елате насам. — Той я отведе до обзорната стена в източния край на гаража. Навън се разстилаше море от златисти квадрати, всеки със страна два метра, издигнати на няколко сантиметра над леда върху къси крачка. Кабели ги свързваха с малка метална сграда, която на свой ред беше съединена чрез сребристи тръби с два сферични резервоара вдясно от нея. Върху единия резервоар бяха

изписани големи букви „КИС“; върху другия се виждаха буквите „ВОД“.

— Когато станцията на Европа беше построена — обясни ѝ той, — тя бе предназначена само за изследвания и нищо друго. Но когато в системата на Юпитер се увеличиха полетите, наложи се корабите да зареждат някъде с гориво. Логично изборът падна върху Европа, тъй като на спътника има много вода. Златните квадрати са слънчеви панели, които превръщат падащата върху тях слънчева светлина в електричество. То се използва, за да разлага водата на кислород и водород, съставките на ракетното гориво; в онази сграда двата елемента се втечняват с малка помощ от космическия студ и се складираат в сферичните резервоари.

— Изненадана съм, че слънчеви панели работят толкова далеч от Слънцето.

— Нормално не би трябвало да са достатъчни. Но тези панели са извънредно ефикасни. И са разположени върху площ от дванадесет квадратни километра. Те дават енергия на станцията и кислород в излишък от същия процес. Това ни позволи да разширим значително дейността си в сравнение с началото.

— Значи вие сте станция за зареждане.

— Но в същото време оставаме и изследователска станция. Изследваме и картографираме океана под леда.

През вратата се втурна електрокарът с Тони на волана и спря само на сантиметри от товарния отвор на влекача. Електрокарът не беше класически високоповдигач, а доста по-изменена машина за превоз и вдигане на товари в условия на слабо притегляне. Имаше захващащи „ръце“ и хоризонтална вилица за товари. Тони отвори вратата на товарния отсек и сръчно нагласи машината, така че да подхване големия пластмасов контейнер с дължина четири и височина два метра. Рейн го наблюдаваше мълчаливо и раздражено. Дразнеше го равнодушието на гостенката, а също така липсата на информация от началниците му на Земята. Когато Тони изкара електрокара с товара му от гаража и се отправи към асансьора, Рейн и гостенката го последваха.

Слязоха с асансьора, без да говорят. На по-ниския етаж бяха разположени жилищните помещения и плувният басейн. Рейн наблюдаваше лицето на жената, за да открие някакви признаци на

изненада от скоростта, с която се спускаше кабината, но не видя нищо. Когато асансьорът спря, Тони изведе електрокара, те тръгнаха по един дълъг коридор и Рейн продължи описанието си на станцията.

— Повечето от нашата дейност се извършва под леда — или в океана, или на дъното, затова всичките ни жилищни помещения, лабораториите и работилниците са тук долу. Ние току-що се спуснахме на близо два километра — типичната дебелина на ледения слой на Европа. Тъй като температурата на водата на повърхността е около минус 100°C, разполагането тук на помещенията ни спестява доста енергия за отопляване. Цялата структура е закрепена за долната повърхност на ледения слой, като в него са вкарани здрави колони. Всъщност ние висим под ледената кора, а шахтата на асансьора е една от носещите колони.

Тони беше стигнал до басейна и спрял. Единият край на контейнера се бе навел леко към водата. Шаукрос остави чантата си на пода, посегна към една вратичка и завъртя някаква дръжка. Вратичката се отвори, от нея се изля вода, а заедно с водата в басейна се гмурнаха две сивкави тела.

— Делфини! — възкликна Рейн.

— Да, делфини, доктор Рейн. Запознайте се с Ники и Марна. — Тя извади някакъв метален предмет от джоба на гащеризона и го приближи до устата си. Внезапно въздухът се изпълни със свирукане, прищракане и писъци. Отначало звуците излизаха само от металния предмет, но само след миг двата делфина се присъединиха към него. Главите им се подадоха над водата и те се заизвиваха радостно. И двата делфина обърнаха така главите си, че едното им око да гледа Рейн. Погледите им бяха интелигентни, приятелски, а не тъпото виране на риба.

Рейн забеляза, че леко извитите им нагоре уста бяха затворени, сякаш се подхилваха.

— Как издават тези звуци? — попита той.

— Делфините учленяват звуци не с устата, а с дихателния си отвор — отвърна Шаукрос. — Това е малкият, кръгъл отвор върху главата. Използва се преди всичко за дишане. Тъй като делфинът е бозайник, той трябва да диша, също като нас двамата. Периодично излиза на повърхността, за да поеме въздух и отново се гмурка. Когато се потапя, един клапан автоматично затваря отвора. Втората му

употреба е, за да се свързва с другите индивиди от своя род. Дори аз се изумявам от разнообразието на звуците, които могат да издават и от различното им модулиране. Езикът на делфините е почти толкова сложен, колкото и нашият, въпреки голямата разлика в гласните ни органи.

— В такъв случай, вие сте специалист по делфините?

— Да. Думата е делфинолог.

— Този уред, който използвахте... предполагам, че с негова помощ можете да разговаряте с тях?

— Да, в известен смисъл. — Тя му поднесе металния уред, за да го разгледа. Приличаше на устна хармоника, но с повече отворстия и пластинки, които издаваха явно нечовешки звуци. — Имаме голям напредък в разбирането на делфиновия език и това ми позволява да им предавам основна информация. Но аз нося и нещо друго, което опростява целия процес и позволява да се води по-подробен разговор. — Тя приклепна до чантата и я отвори. Вътре имаше компютър, клавиатура и екран. От един джоб извади триъгълен говорител и безжичен микрофон. Постави високоговорителя до басейна, включи захранването и се отдръпна.

— Здравей, Ники, Здравей, Марна. — Тя говореше в микрофона като натискаше едно копче отстрани. От високоговорителя се разнесоха няколко писъка и изсвирвания.

Делфините отвърнаха с истинска какофония от звуци. Върху екрана с течни кристали се появиха думи.

— Здравей, Кори. Здравсти, Кори. Кой е този човек? Онзи резервоар, в който бяхме, беше доста тесен.

Тя погледна Рейн, явно се забавляваше от изумения му вид.

— Двете червени светлини в долния ляв ъгъл на екрана показват кой делфин говори. Компютърът различава гласовете им. Първата светлина е за Ники, втората за Марна. Единственият проблем на тази система е, че понякога компютърът се обърква, когато двата кажат нещо едновременно. — Тя помълча, после продължи. — Искам да ви представя, но те могат да свързват с индивид само една или две срички. Не могат да се справят с „доктор Рейн“. Мога ли да използвам малкото ви име?

— Разбира се, разбира се. Изумително! Компютърът превежда и в двете посоки?

Тя кимна и натисна копчето на микрофона.

— Това е Джеф. Той е приятел. Ще работим с него. — От високоговорителя се разнесоха звуци и делфините се извъртяха, за да разгледат отново Рейн.

— Добре — изписа се върху екрана от Ники. — Мога ли да го изпръскам?

— Ами, още не. Може би по-късно. — Тя пусна копчето на микрофона и се обърна към Рейн. — Интелектът на делфина е приблизително като на десетгодишно дете, но с тренировка е възможно да се развие. Всъщност мозъкът на делфина е малко по-голям от човешкия и му прилича по сложността си и разнообразието на клетките. Работата продължава. Никой не знае докъде ще стигнем.

— Мога ли да опитам?

— Разбира се — тя му подаде микрофона. — Само натиснете копчето, докато говорите.

— Здравейте, момичета — изговори той в микрофона.

— Здравсти, Джеф — изписа се върху екрана. — Ще поплуваш ли с нас?

— Сигурно, след ден-два.

— Ще е весело още сега.

Кори взе микрофона.

— Не е ли по-добре да похапнем?

— Да. Да. Да — се изписа върху екрана, а делфините се гмурнаха, обиколиха басейна, после едновременно подскочиха от водата и отново се гмурнаха.

Кори погледна през рамо към Тони, който се беше облегнал на електрокара и ги наблюдаваше.

— Тони, можеш ли да докараш другия сандък от влекача? — помоли го тя. — В него е храната им. — Тони кимна, качи се на електрокара и го подкара. Тя се обърна към Рейн. — Можете ли да ми кажете защо сме тук?

— Струва ми се, че започвам да разбирам, но в играта участва още един играч. След като нахраните делфините си и се настаните, ще обменим информация в салона.

Когато Кори влезе, двамата мъже бяха вече в салона. Те станаха и Рейн я запозна с Поул Джерард. Той беше по-висок от Рейн и по-набит. Пясъчната му коса прикриваше сивите косми, които говореха, че е

няколко години по-възрастен от Рейн. Няколко минути говориха за делфините на Кори, после Рейн промени темата.

— Поул е археолог. Тук е вече от един месец. Освен това е и леководолаз, което е необходимо за всеки, желаещ да работи на Европа. Както знаете, Европа е покрита изцяло от дебела ледена черупка. Под леда има океан от вода с дълбочина от няколко до десетина километра. Европа, подобно на другите Галилееви спътници, се нагрива вътрешно от приливното триене, дължащо се на резонанси с другите спътници и с Юпитер. Така вътрешната топлина поддържа водата разтопена, а космическият студ образува ледената обвивка. От Космоса Европа изглежда напълно сферична. Няма планини или долини, които да нарушат ледената равнина. Всъщност Европа е най-гладкото тяло в Слънчевата система. Единственото, което се вижда от орбита, са пукнатини в леда — резултат от приливните напрежения.

Тук, в близост до станцията, водата е доста студена, но колкото по-надълбоко се спускате, толкова по-топла става. Слабото притегляне, изглежда, пречи да се образуват по-големи конвекционни течения. Също така поради по-слабото притегляне можем да се спускаме значително по-надълбоко, отколкото на Земята, без да се опасяваме от кесонна болест. Ако не беше тъмнината, на хиляда метра дълбочина щеше да е приятно. През ледената обвивка не прониква никаква светлина. Абсолютно никаква. Навсякъде във водата цари пълен мрак. Където и да отидете, трябва да имате със себе си източник на светлина.

— Какво търсите? — попита тя.

— Отначало мисията ни беше чисто изследователска — да установим и документираме какво е съдържанието на океана и дъното му. Бяха открити няколко минерала, които могат да са от значение за производството в Космоса, затова бе взето решение внимателно да се картографира дъното на океана. Докато се занимавахме с тази дейност, направихме откритието.

— Какво открихте?

— Изоставен град на дъното на океана.

Кори прехвърли поглед от единия на другия мъж. В стаята настъпи пълно мълчание.

— Не съм сигурна дали ви вярвам — измърмори накрая Кори.

— Не ви упреквам — рече Рейн. — Отначало и аз самият не повярвах. Може би град е прекалено да се каже. Село или преден пост

би го описало по-добре. Съоръжението е на дъното, на около шестдесет километра оттук. Разполагаме с един моторен подводен апарат, с който пътуваме дотам.

— Кой го е построил?

— Нямаме понятие — намеси се Джерард. — Но едно нещо е сигурно. Те не са били хора.

Кори зяпна Джерард с широко отворени, невярващи очи.

— Поул иска да каже, че постът е бил построен за водни обитатели — поясни Рейн. — Там няма врати и шлюзове, които да не позволяват на водата да влиза в постройките.

— Може да е бил построен, преди да го залее водата — подхвърли Кори.

— Не. Водата се е образувала заедно със спътника. Освен това отворите в структурата не са направени за вървящи същества. Те са под странни ъгли и разположени в странни места.

— И какво общо има това с делфините — попита тя и погледна поред двамата мъже.

— Не са ми казали какво точно да правя, но явно, че са имали предвид да ги използваме за изследвания — отвърна Рейн. — Те нали притежават нещо като сонар?

— Да. Използват дихателния си отвор, за да издават звуци, които се отразяват от предметите и се връщат като ехо. Делфинът може да плува слепешката и по пътя си да разпознава и описва предметите, които среща.

— Точно това ни трябва. Има един лабиринт от коридори, който е необходимо да изследваме. Освен че са напълно тъмни, много от коридорите са прекалено тесни за леководолаз и необходимото му оборудване, така че ние не можем да ги разгледаме. Вече цял месец работим, а не сме дори започнали сериозно да ги изследваме. Делфините ще могат да свършат това за много по-малко време от нас.

— Ние сме готови, когато кажете — подхвърли Кори и в погледа ѝ блясна възбуда.

Подводният апарат с двигател приличаше на водолазен звънец с отворстие на пода, за да може лесно да се влиза във водата. Налягането в него автоматично се изравняваше с налягането на водата, така че тя оставаше навън, а въздухът — вътре. Водата беше черна като мастило и само мократа кожа на делфините, които се подаваха от време на

време в отворието, показваше, че не е наистина мастило. Беше невъзможно да се види нещо на повече от няколко сантиметра — тъмнината сякаш поглъщаше светлината от подводния апарат. Делфините бяха възбудени. И двата делфина издаваха поредици от звуци и това объркваше компютъра, върху чийто екран се изписваха несвързани фрази. Когато няколко опита да се използва компютърът се провалиха, Кори прибягна до устния си уред, за да въдвори ред. След обмен на поредица подсвирквания и писъци делфините се успокоиха.

— Сега е по-добре — изговори тя в микрофона, за да бъде преведено от компютъра. — И двамата знаете, че ако говорите бързо и едновременно, никой не ви разбира. Сега, Ники, говори пръв. Какъв е проблемът?

— Много е тъмно. Страх ни е от акули.

— В този океан няма акули. Казах ви го и преди. Няма никакъв живот. А вие можете да виждате със сонара си.

— А тъмното — протестира Ники. — Сякаш очите ни са повредени.

— Тук виждате, че очите ви са наред. Просто там долу няма светлина. След малко ние ще влезем във водата и ще донесем изкуствена светлина. Така ще е малко по-добре. А сега, Марна, имаш ли да добавиш нещо?

— Вие ще дойдете ли с нас?

— Да. Идват и Джеф и Поул. Тони ще остане в апарата и ще ни предава вашите думи чрез компютъра и радиостанциите в шлемовете ни. Но коридорите, които ще изследвате, са твърде малки, за да можем ние да се движим бързо със съоръженията, които са ни необходими, затова искаме да ги изследвате сами и да ни опишете всичко, което откриете. А сега се покажете от водата, за да проверя вашите устройства.

Марна изпълни искането, като с мощен тласък на перките си се изхвърли от водата върху гумената постелка, която Кори бе проснала на пода и чийто край висеше във водата. Върху гърба на делфина беше поставен самар с резервоари за въздух, регулатор и радиоприемател и предавател. Самарът беше специално конструиран, за да се прехваща около тялото, без да пречи на перките. Кори провери дали е добре затегнат.

— Добре, Марна. Сега ще поставя респиратора върху отвора ти за дишане. — Тя постави върху главата на делфина каишка с прозрачна пластмасова кутия, която прилепна плътно по кожата около отвора за дишане. От кутията излизаше маркуч, който я съединяваше с резервоарите. Кори викна на двамата мъже, които проверяваха собствената си екипировка:

— Моля, някой да ми помогне да върнем Марна във водата.

Рейн се приближи и заедно бутнаха делфина, който плесна във водата. Кори приклепна до подскачащата във водата Марна и отвори един малък вентил отстрани на пластмасовата кутия.

— Хайде, Марна. Пусни малко вода в кутията. — Делфинът се гмурна за миг и пак се появи. — Още малко. Трябва да се напълни до половината. — Гмуркането бе повторено. — Така е добре. — Кори се наведе и затвори вентила. — Сега запомни как работи това. Докато плуваш с гърба нагоре, водата ще поддържа отворието мокро, също както нормално. Когато искаш да вдишаш въздух, се обръщаш по корем. Не излизай на повърхността. Там горе няма въздух. Трябва да се обърнеш с корема нагоре, за да има въздух.

— Помня. Весело е да се обръщаш с корема нагоре. — Думите на делфина се появиха върху екрана на компютъра.

Кори се усмихна доволно. Отговорът на Марна означаваше, че радиостанцията работи чрез микрофона в дихателната кутия.

— Сега искам да поплуваш около подводния апарат. Опитай се да дишаш с корема нагоре и ни говори, за да проверим радиото.

— Добре, Кори — отвърна делфинът и изчезна.

— Как работи сонарът, когато кутията покрива дихателното отворието? — попита Рейн.

— Пластмасата има почти същите качества като водата по отношение на предаване на звука. Но въпреки това силата на сигнала намалява малко. Делфините обаче се научиха да компенсират затихването.

Върху екрана се изписа:

— Какво искаш да кажа, Кори?

— Много добре — изговори Кори в микрофона. Този път присъстващите в подводния съд не чува свиркания и писъци, тъй като звуците бяха предадени по радиото на делфина. — Опита ли се да дишаш?

— Да, Кори. Работи чудесно.

— Добре. Върни се. — Тя се обърна към Ники, който търпеливо чакаше във водата и наблюдаваше целия процес. — Твой ред е, Ники.

Кори повтори цялата процедура с Ники. Докато свърши, мъжете бяха вече влезли във водата и проверяваха апаратите си. Тя трябваше да побърза, но не си позволи да пропусне нито една от проверките.

Имаше една основна разлика между тяхното оборудване и обикновените леководолазни апарати. Над главата си слагаха шлем, който прилепваше плътно към яката на костюма и беше херметизиран. Това им позволяваше да разговарят по радиото, докато са във водата. Върху шлема имаше лампа с акумулатор подобна на миньорските. Освен това Рейн беше взел допълнително един подводен прожектор, който закрепил под закотвената подводница и насочил в посоката, накъдето щяха да плуват. Целта не беше да осветява нещо (всъщност осветяваше само част от безбрежния воден мрак), а да им служи като фар на връщане към подводницата.

Тримата души и двата делфина се спуснаха надолу в мрака. Във водата нищо друго не се движеше. Нищо не плуваше. Беше празно като в Космоса. Макар плътността на водата да им беше позната, мракът, слабото притегляне и липсата на живот правеха дълбините чужд свят, в какъвто не бяха попадали преди.

След известно време стигнаха до дъното. Беше празно — няколко скални къса сред обилния пясък. Не се виждаха никакви следи от предишен живот. Продължиха напред, като плуваха на около метър над дъното, докато пред тях изникна нещо. Някаква форма, сянка в неподвижната вода; тя вдъхна безименен, безсмислен страх в сърцето на Рейн, макар да я бе виждал вече много пъти.

— Замък! — възкликна Кори в микрофона. — Сякаш сме открили Атлантида!

Структурата се издигаше на височина колкото три човешки етажа над дъното. Изглеждаше, като че ли дете на гигант е струпало както му попадне строителни блокове, макар да не бяха като земните панелни клетки. Горната им част беше куполообразна, а всички външни ъгли бяха заоблени. Външната повърхност приличаше на груба мазилка, но не се ронеше при докосване. Всички кръгли входи на различни нива бяха еднакви и вероятно служеха и за врати, и за прозорци.

Рейн приплува до един от близките отвори и спря.

— Изследвали сме повечето от помещенията с отвори към водата и няколко по-навътре. Навлязохме по-специално в един коридор, доста навътре, но той продължаваше още и не посмяхме да отидем до края му. Тази постройка е върху естествена скала, натъкваме се на нея, когато заобикаляме и от двете страни. Интересното за коридора, по който тръгнахме, е, че той навлиза дълбоко в скалата.

Всички последваха Рейн вътре, дори и делфините. Празното помещение беше сферично, нищо не показваше къде е подът и къде таванът. Срещу входа започваше кръгъл коридор. В помещението имаше само няколко халки, окачени по стените на еднакво разстояние една от друга. Джерард пхна пръсти в една от тях и каза, че вероятно са служели, за да закрепват за тях предмети.

Рейн ги поведе в коридора. Беше същински тунел, широк колкото едва да минат телата и екипировката им. От него се влизаше във второ сферично помещение, по-голямо от първото. От него тръгваха два тунела.

— Продължава да се разклонява по същия начин и се превръща в истински лабиринт — обясни Рейн. — Помещение след помещение, съединени с къси тунели.

— Това тук има ниши в стените с жлебове за плъзгащи се врати — подхвърли Кори, като опипваше един от жлебовете.

— Да. Всичките, които сме видели досега, са празни — отвърна Рейн. — В някои от другите помещения има различни ниши, но нищо не ни дава указания за обитателите им. Мисля, че тук отдавна никой не е живял. Ние обаче сме изследвали само малка част от лабиринта, а той е огромен. Предполагам, че за това са изпратили делфините.

— Съгласна съм. Те са напълно подходящи за тази задача — рече Кори. — Май вече е време да ги пуснем да поразгледат. Тони, чуваш ли ни?

— Да — разнесе се отговорът от подводния съд.

— Попитай делфините какво мислят за това място.

Почакаха, докато Тони изпълни молбата им.

— Страхуват се. Имат чувството, сякаш други животни са били тук. Ники казва, че се страхуват от акули, които се крият в помещенията.

— Опасявах се от подобно нещо. Попитай ги дали са готови да поразгледат наоколо.

— Казват, че искат да останат с вас.

Кори поклати глава в светлината на прожектора върху шлема на Рейн.

— Така няма да стане. Трябва да се върна в подводницата, за да говоря пряко с делфините. Тони, обясни им, че съм казала да останат с Джеф и Поул. — Тя се отправи назад по тунела, последвана от другите.

Когато и петимата се озоваха отново навън, Кори заплува по посока на светлината от прожектора, която се виждаше смътно в далечината. Докато чакаха, Рейн усети единият от делфините да се докосва до него и го погали по главата.

След няколко минути по радиото се разнесе гласът на Кори.

— Ето че съм тук. Ще държа едновременно микрофоните на двата делфина и на радиовръзката, така че всички да чувате какво казвам. — Тя помълча малко. — Да, Ники. Всичко е наред. Няма от какво да се страхуваш. Там е имало други животни преди много време, но те са си отишли. Искаме да огледате за някакви следи, които ще ни дадат сведения за тях. Вървете да изследвате тунелите и използвайте сонарите си, за да откривате предмети в помещенията. Ако намерите нещо, опишете ми го. Също така съобщавайте всеки път, когато влизате в нов коридор и описвайте разположението му, за да може компютърът да следи къде сте.

Настъпи мълчание. Рейн беше сигурен, че Кори чете какво е изписано на екрана. Всъщност той чуваше тихите звуци, които делфините издаваха край него, когато разговаряха с Кори.

— Да, правилно — чу той да казва Кори. — Ще огледате по-голяма площ, ако се разделите, но ви разбирам. Щом искате, останете заедно. А сега вървете.

Рейн видя животните да се плъзгат безшумно и да изчезват в най-близкия вход. Дватамата с Джерард не можеха да направят нищо друго, освен да чакат. Слушаха как Кори разговаря с делфините, но не разбираха какво точно става. Тя нямаше време да им препредава изписаните на екрана отговори. Явно останалите в подводницата също разбираха, че е така, защото след десетина минути чуха по радиото гласа на Тони.

— Ей, младежи. Отнесох радиомикрофона в другия край на помещението, далеч от Кори. Чета изписаното на екрана и следя какво става. Сметнах, че ще ви е приятно да ви поразкажа нещо.

— Правилно, Тони — отвърна Рейн. — Чудехме се какво става.

— Вече са проникнали по-навътре, отколкото сме влизали ние. Описаха няколко неща, но повечето съвпадат с онова, което вече сме виждали. Но откриха някакъв предмет с форма на сандъче, висок около един метър. Изглежда, върху него има халка. Ръчка или може би дръжка? Установихме координатите му, така че по-късно можем да отидем и да го вземем. — Тони помълча малко. — Сега са на по-високо ниво. — Последва ново мълчание.

— Виждам нещо — обади се Джерард и посочи нагоре. В мътния лъч на прожектора единият делфин излезе от едно отворстие, а докато Рейн погледне натам, се появи и другият.

— Намерили са път за излизане — съобщи Тони.

— Да, виждаме ги — отвърна Джерард.

— Кори се опитва да ги накара да се разделят, за да обхванат по-голяма площ. Те протестираат... Съгласиха се.

Рейн видя как двата делфина навлязоха в различни отворстия на високото ниво. Докато те навлизаха навътре по различни пътища, Тони продължаваше да ги осведомява. Ники откри още едно сандъче, подобно по размери на първото, но с известни разлики, които делфинът не можеше да опише поради липса на необходимите думи. Регистрираха още една точка за последващо изследване.

— Добре напредваме — рече Джерард. — За няколко часа ще картографираме цялата структура и ще знаем къде точно да отидем, за да изследваме интересните обекти.

— Точно така — съгласи се Тони. — Марна току-що откри нещо различно. Трудно ѝ е да го опише.

— Какво казва? — попита Рейн.

— Нещо като решетка или мрежа, препречваща входа към някакво помещение. Тя го буца с муцуната... Нищо не става. Кори пита какво да ѝ нареди да прави?

— Няма защо да бързаме. Ще го проверим по-късно. Пратете Марна в друго направление.

— Чакайте. Марна явно се е дръпнала назад и след това е ударила решетката. Вече е отворена. Тя е вътре... Какво!... На екрана

всичко е объркано.

— Какво става? — попита Рейн.

— Не зная. Екранът е празен. Кори се опитва да се свърже с Марна, но тя не отговаря... Продължава да опитва... Няма отговор... Сега говори с Ники... Ники иска да отиде да търси Марна.

— Нека не изпраща Ники, преди да разберем какво е станало — нареди Рейн. — Двамата с Поул отиваме. Кажете ни само през коя врата е влязла Марна и в каква посока е плувала.

— Добре. Продължавайте да ме слушате, ще следя екрана на компютъра.

— Поул, да вървим — каза Рейн и двамата заплуваха към отвърстията на по-високото ниво, където за последен път бяха видели делфините.

— Марна влезе в лявата врата, Джеф — съобщи Тони.

— Добре, влизаме. — Двамата минаха през отвърстието.

— Джеф? — беше гласът на Кори.

— Какво има?

— Марна говореше толкова бързо, че компютърът не можеше да се справи. Всичко на екрана се обърка. Единственото, което се четеше, беше за някакъв блестящ пръстен. За какво ли е разправяла?

— Блестящ пръстен? Не зная, Кори, но ще разберем. Стигнахме до разклонение. Накъде да поемем?

Кори продължи да ги води, като извличаше от паметта на компютъра маршрута на Марна. След около пет минути плуване по обърканите коридори на лабиринта те влязоха в едно помещение, от чиято противоположна страна извеждаше нов тунел, но диаметърът му беше два пъти по-голям, отколкото на другите.

— Джеф, в края на този тунел е решетката, на която се натъкна Марна. Бъдете предпазливи!

— Ще внимаваме.

Двамата навлязоха предпазливо в тунела. Беше дълъг около петнадесет метра и светлините от прожекторите върху шлемовете им го осветяваха по цялото протежение. Когато доближиха към края, видяха една решетеста врата, която беше открената. Джеф бавно доплува до решетката и протегна ръка да я докосне. Бутна я и тя се завъртя на пантите си. Двамата насочиха прожекторите през отвора. Помещението беше най-просторното, което бяха виждали дотогава,

толкова голямо, че лъчите от прожекторите им едва достигаха отсрещната стена. Но големината му не беше толкова важна, колкото неговата форма. То имаше ъгли! Беше куб или поне почти куб — не можеха да кажат със сигурност, без да са го измерили.

Те внимателно влязоха в помещението. Изглеждаше празно, нямаше го дори тялото на делфина. В центъра на лявата и дясната стена имаше също входни отвори с решетки като тази, която бе попречила отначало на Марна да влезе. И двете решетки бяха затворени и Рейн не успя да ги помръдне дори. Марна не е могла да излезе през нито един от двата отвора.

На отсрещната стена нямаше отвор, но когато я разгледа по-внимателно, Рейн видя върху нея пръстен със същия диаметър на другите врати, но закрепен върху стената. Той се приближи да го разгледа на светлината от прожектора си. Беше направен от метален прът с диаметър два сантиметра, огънат в пълен кръг и неподвижно закрепен върху стената. Повърхността вътре в пръстена не се различаваше от останалата повърхност на стената.

Рейн отново огледа помещението, като го освети с прожектора. Беше симетричен куб с изключение на пръстена, където би трябвало да има врата. Не беше ли някакъв секретен вход? Отново огледа как пръстенът е закрепен на стената и заключи, че наистина е метален пръстен, закрепен върху стена, а не някаква врата. Но къде беше Марна? Той преустанови огледа и описа на Кори какво е установил. Какво бе казала Марна? Блестящ пръстен? Пръстенът е тук, но не блести. Но дали беше така?

Той повика Джерард при входа и каза:

— Загаси за малко прожектора си, Поул. — Джерард изпълни молбата му, Рейн също изгаси прожектора си. Мракът беше пълен. Ужасно би било да си спял.

— Какво търсим? — попита Джерард.

— Почакай малко. Нека очите ни свикнат с тъмнината. Марна така е видяла помещението. — И тогава Рейн започна да го вижда. Пръстенът върху отсрещната стена излъчваше слаба синя светлина. — Виж. Някакво фосфоресциране.

— Това е видяла Марна. Но защо я е уплашило?

— Не зная. Може би е радиоактивност. Вероятно тя я е усетила. Не зная, но ми се иска да разбере какво става. Делфинът трябва да се е

върнал по същия път, по който е дошъл. Няма друг изход. Хайде да го потърсим.

През следващите четиридесет минути те търсиха из съседните помещения и тунели, докато въздухът в резервоарите им спадна до последната резерва. Ники се присъедини към търсенето и огледа пет пъти повече площ от двамата мъже заедно, но не откриха никаква следа. Нямаше нито жива Марна, нито мъртъв делфин. Върнаха се в подводницата и смениха бутилките с въздух. Към тях се присъедини Кори и търсиха още два часа, но без никакъв резултат.

Салонът беше тъжно място. Трима души седяха там и не разговаряха. Двама от тях държаха в ръка пълни чаши. Очите на Кори бяха зачервени, но тя вече не плачеше.

— Трябва да си вървим, Джеф. Ако останем, Ники ще залинее. Налага се да бъде с други делфини. Те са социални животни и така силно се привързват, че ако не помогна бързо да забрави Марна, може да му се отрази за цял живот. Дори сега изпада в паника, ако няма никой при него. Щастие е, че прие Тони за компания.

— Разбирам. Следващият кораб с провизии очакваме след два дни. Дватама ще отлетите с него.

— Това ни дава още един ден да търсим — измърмори Кори. — Макар да се съмнявам, че ще има някакъв резултат. Вече цяла седмица търсим и не сме открили никаква следа. Как може един сто и петдесет килограмов делфин просто да изчезне? — тя сведе глава в ръцете си. — Ако само ги бях послушала. Искаха да бъдат заедно, а аз ги накарах да се разделят.

Рейн прекоси стаята и сложи ръка на рамото ѝ.

— Хайде, хайде, вече говорихме за това, грешката не е твоя. Ако бяха заедно, може би щяхме да ги загубим и двамата.

— Или единият щеше да спаси другия.

— Това не е известно. — Той се намръщи, погледна към Поул и промени темата. — Имаш ли някакъв напредък в отваряне на „касата“? Така бяха нарекли единия сандък, който Ники бе открил. Бяха го извадили и занесли в лабораторията. Беше невероятно тежък за размерите си, но с помощта на Ники успяха да го извлекат и да го вкарат в подводния апарат. Беше с размерите на канцеларска каса с метален пръстен отгоре, подобен на онзи върху стената, но много по-

малък. По външната му страна имаше някакви знаци, но никакви панци или белези на капак.

— Не, все още не мога да определя дали има въобще някакъв начин да се отвори. Не съм дори сигурен, че въобще се отваря. Толкова е тежък. Може да е плътен метал.

Рейн отново се намръщи.

— Е, имаме още един ден на разположение, за да търсим някакъв „ключ“. Може и да ни се усмихне щастието.

Подводният апарат спря неподвижен във водата, докато екипажът подготвяше леководолазните съоръжения за излизане. Ники плуваше с леки движения в кръглият отвор и чакаше хората да влязат във водата. Неговият резервоар и дихателният апарат бяха в готовност. Кори тъкмо си слагаше шлема, когато вниманието ѝ беше привлечено от някакво объркване във водата. Тя погледна, видя водата да се успокоява както обичайно, когато в нея нямаше нищо.

— Ники! — извика тя.

— Какво става? — попита разтревожено Рейн.

— Ники го няма! — отвърна тя, обзета от паника. — Откакто Марна изчезна, го е страх да се отдалечава от нас. А сега го няма.

После, също така внезапно, Ники отново се появи във водата, като издаваше писъци и подсвиркваше. Екранът на компютъра засвети с объркани текстове.

— Успокой се, Ники! Не можем да те разберем — викна Кори.

След миг върху екрана се изписа изненадващото съобщение на делфина:

— Марна се върна. Тя иска да отида с нея. — Делфинът отново потъна във водата.

— Чакай. Тя къде отива? — викна Кори. После грабна другия микрофон и заговори: — Марна! Чуваш ли ме? Отговори ми.

— Марна не може да те чуе — изписа се върху екрана отговорът на Ники. — Тя няма микрофон.

— Къде отива, Ники? Тръгваш ли след нея?

— Тя отива при синия пръстен. Искане аз да отида. Не съм сигурен дали искам. Тя е различна, Кори.

— Кажй ѝ да се върне, моля те.

— Казва, че не може, но и ти да дойдеш. Ще дойдеш ли, Кори? Ако и ти дойдеш, няма да имам нищо против.

— Да. Кажи ѝ, че идвам. Трябва само да си сложа шлема и ще бъда във водата. — Тя помълча и погледна Рейн. — Отивам, Джеф. Това са моите делфини.

Рейн разбра решението ѝ.

— Добре. Ние също ще дойдем. — Той погледна Джерард и след като той му кимна утвърдително, се втурна да се облича.

Малко по-късно и тримата бяха вече във водата и отново се приближаваха към странната структура. Тони остана в подводния апарат, за да поддържа връзка с Ники. Видяха един делфин да чака пред кръглото отворище.

— Тони, кажи на Ники да плува бавно, за да можем да го следваме — помоли го Кори.

Последва кратко мълчание, после Тони отговори.

— Казва, че ще плува бавно.

Стигнаха до отворището и един по един последваха делфина навътре. Знаеха вече пътя. След като Марна изчезна, това беше районът, който претърсваха основно, но въпреки това се придвижваха бавно. Сякаш измина цяла вечност, преди да стигнат до полуотворената решетка.

Ники колебливо се присъедини към Марна в кубичното помещение и двамата търпеливо зачакаха да влязат и хората. Трите прожектора от шлемовете им осветиха стаята, която всички познаваха толкова добре, и металния пръстен на срещната стена.

— Марна моли да загасите прожекторите — Тони предаде думите на Марна, съобщени от Ники.

— Да се държим за ръце, така ще знаем кой къде е — обади се Рейн. — Ще бъде тъмно. — Те се хванаха за ръце и загасиха прожекторите.

Но не стана тъмно. Пръстенът излъчваше призрачна синкава фосфоресценция. Беше значително по-ярка отпреди и ставаше все по-светло.

— Тони — повика го Кори. — Попитай делфините какво става.

Няколкото секунди мълчание бяха последвани от отговора на Тони.

— Ники е развълнуван. Не разбира отговора на Марна на вашия въпрос. Нещо за среща с някого.

Синият пръстен заблестя и започна да пулсира. В центъра, където имаше само стена, сега трептеше нещо белезникаво. То започна да се преобразува в синьо-зелено. Петте същества в помещението стояха неподвижни, цялото им внимание бе съсредоточено в центъра на пръстена. Постепенно гледката се изясни. Синьо-зеленото се избистри във вода, океан, осветен отгоре от слънчева светлина. Нещо повече, в него имаше живот; в далечината преплуваха няколко малки риби.

— Също като прозорец към друг свят — изрече Рейн изумен.

От периферията на пръстена се появи тъмна сянка. Внезапно Ники се втурна нагоре, после назад, мина между Кори и Рейн и излезе през решетката в тунела. Марна спокойно отплува към него и двата делфина се изправиха един срещу друг. През водата Рейн дочу да разговарят на своя език.

— Ники твърди, че е видял акула. Сега спори с Марна дали наистина е било акула — обяснението на Тони се разнесе в шлемовете им. — Какво става там при вас?

Рейн чу как Джерард описва на Тони положението, но вниманието му бе съсредоточено в центъра на пръстена. Там наистина имаше нещо подобно на акула, но явно по-развито същество. Освен перките то притежаваше два крайника, поразително приличащи на ръце — бяха разположени малко зад и под гръбните перки. Всяка имаше китка с по четири дълги, прегъващи се пръста. Очите бяха големи, отколкото на делфините, разположени по-близо и по-напред върху главата, така че съществото явно имаше стереозрение. Очите бяха и изразителни, по това приличаха на делфиновите. Рейн не можеше да определи дали съществото е риба, или бозайник, но изглеждаше вероятно да притежава хриле. Нямахше отворстие за дишане.

Внезапно Марна се обърна и заплува към пръстена, където спокойно стоеше съществото. През водата Рейн чу не само Марна, но и другото същество да разговарят на делфински. След малко Ники доплува от тунела и бавно застана вляво зад Марна. Изглежда, се вслушваше в разговора.

— Тони, можеш ли да доловиш нещо от разговора, който се води?

— Не, Джеф. Екранът на компютъра е празен... Помолих Ники да ми разправи, но той ми каза да почакам... Ето нещо се изписва... Какво... Вие кой сте? Джеф, някой говори в микрофона, а не е от делфините.

— Да, знаем. Виждаме го. Какво казва?

— Добре. Казва, че използва микрофона на Марна и говори на езика на делфините. Разбира нашата система за връзка и иска само да чета превода. Казах, че съм съгласен, и така, започваме.

Тримата души бяха застинали неподвижни във водата, втренчили погледи в центъра на синия пръстен пред тях, и слушаха гласа на Тони, който им препредаваше думите на чуждото същество.

— Привет, човечество. Говоря ви през съединяващата порта на нашия свят, който е далеч от вашия. Аз съм от рода Толга. Ако искате, можете да ме наричате така. Ние нямаме индивидуални имена като вас и вашите приятели делфините. Можете да ме смятате за представител на моя океан. Съветът ме е упълномощил да вляза във връзка с вас.

Предният пост, където сега се намирате, е бил построен преди много векове, когато нашият род е пътувал между звездите. По онова време голям наш флот от кораби е търсил из Космоса светове с повече вода на тях. Такива няма много. Вашата слънчева система беше необичайна, защото в нея имаше две тела с океани от течна вода, необходими за нашия вид — една планета и един спътник. Там бяха изградени порти за връзка, които даваха възможност за пряк преход от нашия свят, без неудобствата на пътуването през Космоса. Направили сме същото на много други светове, така че вече не е необходимо да строим и пилотираме космически кораби. Движим се свободно между неколкостотин свята. За съжаление планетата във вашата система беше вече населена с интелигентни форми на живот, макар и примитивни, а нашата политика е да не се намесваме при подобни обстоятелства. След като установихме потенциалните възможности на тези форми на живот, ние изоставихме портата на вашата планета.

Портата, която сега използваме, беше изградена на спътник на огромна газова планета. На него океанът е под дебел леден слой. За известно време използвахме мястото за групов размисъл. Липсата на светлина ни подтикваше към вгълбяване. Накрая разноските по насищане на водата с кислород надминаха ползата, която имахме от станцията, и престанахме да я посещаваме. Нашите архивни записи

показват, че когато предният ни пост се е използвал, там не е имало никакъв живот. Поради това се изненадахме, когато сигналната ни система предупреди за влизане в помещението за прехвърляне. Още повече се изненадахме, когато задействахме портата за прехвърляне и делфинът, когото наричате Марна, преплува в нашия свят. Сега разбрахме, че и хората, и делфините са дошли от друг свят, предполагахме, че от планетата с вода във вашата система.

Марна беше наш гост за няколко кратки цикъла, ние научихме много от нея и тя от нас. Открихме, че се различава от нас по това, че ние абсорбираме кислорода направо от водата. Едва ли не твърде късно установихме, че тя трябва да излиза на повърхността, за да диша. Бързо усвоихме нейния език и можехме да разговаряме; по този начин отбягнахме риска за други подобни грешки. Тя говори с голямо уважение за съществата, които нарича хора. От ограничения ѝ интелект разбрахме, че тя говори за друг вид с по-голям интелект, който я е обучил. Нормално нямаше да ви известим за съществуването си, но искреността на Марна в твърденията ѝ, че нейните ръководители са добри, превъзможна нашата предпазливост и стимулира любопитството ни.

Отправяме покана до един или до всички вас да минете през портата и да посетите нашия свят. Езикът ще бъде пречка само за няколко кратки цикъла. Ние сме специалисти по изучаването на езици с широки възможности за възпроизвеждане. Марна ни каза, че вие сте сухопътни същества. На нашия свят има суша, докдето ще ви отведем, и има храна, съвместима с вашата система, ако предположим, че биологията ви не се различава много от тази на Марна. Можете да останете колкото искате. Убедени сме, че има много, което можем да научим едни от други.

Мигновено настъпилото мълчание бе последвано от гласа на Тони.

— Екранът е празен, Джеф.

Марна се обърна и доплува до Кори, спря само на сантиметри от стъклото на шлема ѝ и започна да говори нещо.

— Иска да отида там — рече Кори.

— Не можеш да отидеш, Кори. Опасностите са съвсем неизвестни — отвърна Рейн.

— Имам доверие на делфините, Джеф.

— Но аз отговарям за сигурността ти.

Марна продължаваше да говори, но внезапно се втурна към пръстена и преплува в открития океан зад него, изчезна вдясно. Ники се приближи до портата, поспря, обърна глава към Кори, издаде няколко звука, които явно означаваха „Аз отивам. Хайде, Кори, ела“, и последва Марна.

— Аз отивам, Джеф. Моите делфини са там.

— Не мога да те пусна. — Той я хвана за ръката.

— Джеф, тя е права — обади се Джерард. — Всъщност и аз отивам. Не мога да пропусна подобна възможност да изуча чуждоземна култура. Ти върви и съобщи на Земята какво сме открили. Ние ще се върнем. — След това той се приближи към портата и преплува през нея.

Толга плуваше на място малко по-далеч. Джерард се обърна към портата и махна подканващо с ръка. Кори погледна Рейн в очите и задържа няколко секунди погледа му. Той я пусна.

— Ще се върнем, Джеф, сигурна съм. — Тя преплува през пръстена.

Раздаде се гласът на Тони.

— Джеф, Толга отново говори. Казва, че кутията, която намерихме и Поул нарече каса, е съоръжение за връзка, миниатюрна версия на портата, която предава образ и звук. Но за да работи, трябва да я потопим във вода. Ще можем да разговаряме с Кори и Поул.

Джеф видя как Кори се приближава до Поул и го хваща за ръката. Те двамата се обърнаха към Толга и той раздвижи главата си в знак на приветствие. После образите им се замъглиха и пръстенът на стената избледня до бяло. Дали Толга каза, че на Земята все още има порта за прехвърляне? Не си спомняше. Белият кръг постепенно започна да излъчва синкава светлина. Беше време да отиде и да съобщи на Земята.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр. 18-21/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.